

Ik ben Kurt en ik ga vaak tegen de stroom in. De figuurlijke slagbomen van onze maatschappij remmen mij niet af. Door mijn creatief beroep, heb ik sowieso geen '9 to 5'-beleving. Ik word op elk moment geprikkeld door wat er rondom mij gebeurt.

Als mensen zeggen dat ze (later) bekend willen worden, dan schud ik mijn hoofd.

Bekendheid was nooit mijn doel, want het betekent niets. Het is ook niet altijd rozengeur en maneschijn. Doordat ik werk voor een massamedium, lig ik vaak onder een vergrootglas. Anderen interpreteren mijn gedrag en die interpretatie wordt realiteit in hun hoofd. Een vrouw sprak me ooit aan op straat en zei: 'Je ziet er helemaal anders uit dan in het echt.' Gek, toch?

Vrije tijd bestaat niet meer. Mensen gaan niet langer 'een eindje joggen', nee, ze trainen voor de marathon. We willen alles kunnen en moeten altijd maar presteren. Daarom lopen zoveel mensen tegen de muur of belanden ze in een burn-out. Als tegenreactie is er een enorm 'aanbod' ontstaan om te onthaasten. Zo vervalt zelfs verstillings soms in een commerciële sfeer.

Kunst is niet gemaakt om te behagen. Het moet mensen uitdagen, vragen oproepen. Het draagt bij tot het ontwikkelen van een breder wereldbeeld. Kunst zou een plek moeten krijgen in de klas, want het ontwikkelt het empathisch vermogen van kinderen. Dat is erg belangrijk. Als je je niet kan verplaatsen in hoe een ander denkt, beland je in conflicten. Ik geloof echt dat kunst onze debatcultuur kan veranderen. Kunst is cruciaal om je te leren uiten en je gedachten te verwoorden.

Geld is niet mijn drijfveer. Kijk, er is op zich niets mis met geld verdienen, maar schilderijen die 32 miljoen euro waard zijn... dat heeft niets meer met kunst te maken. De echte waarde van kunst mogen we niet uit het oog verliezen. De kunstenaars, scheppers, schrijvers, uitvoerders: in hen moeten we investeren. Maar mensen zijn geen gebouwen of aandelen op de beurs, je kan hun rendement niet in cijfers uitdrukken. Daar wringt het schoentje.

Ik droom van een inclusieve maatschappij. En ik ben ervan overtuigd dat dat haalbaar is. Onze samenleving denkt nog te veel vanuit een overdreven kapitalisme. Mensen moeten opbrengen, productief zijn. We kijken te weinig naar de mens zelf. Iedereen is meervoudig getalenteerd en kan bijdragen, ook als ze al honderd jaar zijn.

Ik wil bejaarde kunstenaars niet 'parkeren'. Vandaar mijn engagement voor Het Kurt Defrancq Huis. Het is geen plek om te stoppen of stil te vallen. Het is ook geen commercieel project. Het is een woning waar men, ondanks de hoge leeftijd, verder kan creëren en inspireren. Het idee is ontstaan toen ik een monoloog speelde in het Rozaspierhuis in Amsterdam, een woonzorgcentrum voor kunstenaars op leeftijd. In de inkomhal speelde een vrouw van 92 jaar virtuoos piano. Er sprongen tranen in mijn ogen. Op weg naar huis wist ik dat ik dit concept ook in België wilde lanceren.

Het Kurt Defrancq Huis wordt een plek voor verbinding en creativiteit, met ruimte voor kruisbestuiving tussen jong en oud. Als alles goed gaat, komt er een eerste Kurt Defrancq

Huis in de kerk van Drongen-Baarle. Ik denk dat dat een goede herbestemming zou zijn van de kerk, al begrijp ik wel dat zoiets bij sommige mensen gevoelig ligt. Maar als een kerk zijn ceremoniële functie verliest, dan is het niet langer 'een kerk'. Dan blijft er alleen nog maar een skelet van een gebouw over. Ik vind het net goed om op zoek te gaan naar een nieuwe invulling, zodat ze niet in verval raken. Dat zou pas zonde zijn.

+ Wie is Kurt Defrancq?

- Kurt (59) is acteur, spreker, ondernemer en cultureel adviseur.
- Kurt is getrouwd met Nele en vader van Kasper, Ibe en Korneel.